

[Ministeren for kulturelle anliggender]

riet udsendte rapport »Radiospredningens struktur«, som netop er offentliggjort. Hensigten hermed er på det tidligst mulige tidspunkt at henlede tingets opmærksomhed på det foreliggende meget omfattende materiale. Det er regeringens foreløbige vurdering af projektet – med de forbehold, der følger af, at der endnu forestår omfattende teknisk-økonomiske undersøgelser og kulturpolitiske og juridiske overvejelser – at vi bør stille imod et nordisk samarbejde om samtidig spredning af alle nordiske radio- og fjernsynsprogrammer via satellit, og at vi nok bør sikre os det fornødne faste grundlag for en beslutning herom, men at vi ikke bør tøve længere end nødvendigt i så henseende.

Der stilles forslag om, at loven skal træde i kraft den 1. april 1978. Det siddende radio-råds funktionsperiode udløber på dette tidspunkt, og da der stilles forslag om en ændret sammensætning af rådet, vil det være hensigtsmæssigt, at loven er vedtaget inden da.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Man genoptog herefter behandlingen af dagsordenens punkt 8, der var:

8) Første behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret 1978 (1. april–31. december 1978).

(Lovforslag nr. L 101).

Forhandlingen genoptoges.

Freddy Madsen (DKP):

Det karakteristiske ved det fremsatte finanslovsforslag er dets mangel på perspektiv. Finansministeren sagde i sin fremsættelsestale, at vi ikke kan føre en mere efterspørgselsstimulerende politik end vores samhandelspartnere. Samtidig konstaterer finansministeren, at den dybtgående krise i de kapitalistiske lande, der er vores hovedhandelspartnere, stadig fortsætter. Der er ingen udsigt til en snarlig bedring.

Det er disse kendsgerninger, der har fyldt finansministeren og regeringen med mismod. Nu skal vi i Danmarks kommunistiske parti være de første til at erkende, at opgaven er vanskelig, især når man som regeringen og socialdemokratiet er indstillet på at bevare

og administrere det kapitalistiske samfundssystem.

Hr. Erling Olsen har som ved tidligere lejligheder også i dag erklæret sig som tilhænger af det, han kalder blandingsøkonomi, og som i virkeligheden ikke er andet end en accept af, at staten skal være serviceorgan for storkapitalen og indrette økonomien efter dens behov.

I går hørte vi hr. Poul Nielson lovprise markedsøkonomien som det eneste saliggørende, og det siger man på et tidspunkt, hvor det står klart, at det netop er de frie kræfters spil, der er årsag til alle vanskelighederne, at det, der præger udviklingen i vor del af verden, er en dyb krise for det kapitalistiske system, som kun lader sig overvinde, hvis man erstatter det med et andet, et socialistisk samfundssystem, hvor tingene ledes efter plan til sikring af menneskenes trivsel. Som vi tidligere har understreget, ønsker vi imidlertid ikke af den grund blot at lade tingene gå deres skæve gang, men at udnytte mulighederne for at afbøde de værste af krisens virkninger.

Regeringen og de borgerlige forsvarer deres mislykkede økonomiske politik med, at der ikke kan føres virkelig beskæftigelsespolitik af hensyn til betalingsbalanceunderskudet, men få har gjort sig klart, hvilke åbenlyse urimeligheder der egentlig ligger i denne til ulidelighed gentagne undskyldning. Den er udtryk for et af de store paradokser ved den måde, vi i øjeblikket har indrettet økonomien på. Det kan illustreres ved et eksempel. Hvis vi herhjemme virkelig førte en politik, der stimulerede efterspørgslen, og samtidig sørgede for at regulere, således at den øgede danske efterspørgsel ikke gav sig udslag i øget import, hvad ville da slutresultatet blive? Ja, over for udlandet ville vores stilling være uændret, da vi stadig ville importere de samme mængder som før indgrebet. Vore samhandelspartnere ville altså ikke have grund til at besvære sig over det, men indenlands ville der ske ændringer. En stor efterspørgselsforøgelse udelukkende rettet mod dansk produktion ville virkelig kunne sætte mange i arbejde.

Jeg har fremdraget dette eksempel for at vise, hvor inkonsekvent regeringens nuværende »vi kan ikke gøre ret meget«-argumentation egentlig er. Et økonomisk system, hvor man kan bruge den kendsgerning,